

БЕЗЪ РАДОСТЪ ПО ВЕЛИКДЕНЬ

Дойде най-после много очаквания празникът — Великден. Птиченцата весело чуруликаха по напъпилитъ дървета. Слънцето се показваше задъ бѣлитъ облачета. Щъркелътъ тракаше съ клона си. Природата ликуваше. Всички бѣха радостни. Та на-

Българската селянка не знае почивка.

ли утре е Великден! Само въ Миткови бѣше тъжно. Тѣ очакваха татко имъ да се върне отъ чужбина. Майка му почисти цѣлата кѣща. Боядисаха яйца. На-ли е такъвъ обичаятъ. Първото го сложи на иконата и заедно съ Митко дълго се молиха, дано се върне татко имъ.

Бѣше посрѣднощъ. Тѣ бѣха заспали съ надежда, че татко имъ ще си дойде.

— Зънъ, зънъ! — прозвучаха камбанитѣ въ нощта.

— Стани, Митко, ще отидемъ на църква, — каза майка му.

Той стана. Облѣче се. После паднаха на колѣне предъ иконата на Исуса Христа и дълго се молиха. Следъ това хванати за ръце отидоха на църква.

Но тѣ не бѣха радостни, защото татко имъ го нѣмаше и нѣмаха никакво известие отъ него.

Влѣзоха въ църква. Пламъчетата на свѣтитѣ мѣждѣха и я освѣтяваха. Службата бѣше почнала.

Щомъ като свърши, хората почнаха да се поздравляватъ съ „Христосъ Възкресе“. Миткови мълчаха. Тѣ мислѣха само за татко си. Отидоха си въ кѣщи и се чукнаха съ яйце.

Другиятъ денъ бѣше вече „Възкресение“. Миткови седнаха да обѣдватъ.

— Да почакаме татко, мамо, — каза той.

— Добре, Митко. Той сигурно ще се върне.

Но уви! Татко му никога вече не ще да се върне. Той бѣ мъртавъ. Неговиятъ духъ витаеше

надъ тѣхъ, като чели имъ казваше:

— Азъ съмъ мъртавъ. Не ме чакайте, защото не мога да се върна. Но Миткови не разбраха това.

Ангелчо п. Мариновъ
I Варн. срѣд. прогн.

Българки отъ Средна България.

ВЕЛИКДЕНЬ

Камбанитѣ звѣнятъ съ радостенъ звѣнъ и разнасятъ навънъ че „Христосъ Възкресе“.

Малкитѣ деца грабнали яйца чукатъ се и викатъ кой ще победи.

Природата пѣе и всичко се смѣе. Че Христосъ възкресе и радостъ донесе.

А. Мариновъ
I Варн. срѣд. прогимн.

Печатница „Свѣтлина“ — Варна

МИЛИ ДЕЦА, БЪДЕТЕ МИЛОСТИВИ!

Мили деца, често сте чували да се говори между по-големитѣ ваши братя и сестри, които сѣ ходили на училище или ходятъ сега, че веднажъ Исусъ Христотъ казалъ на ученицитѣ си:

„Истина Ви казвамъ, че тая бедна вдовица пустна повече отъ всички, защото всички пустнаха отъ излишека си, а тя отъ нѣмотията си пустна цѣлия си имотъ що имаше (Лука 21 : 3-5)“, като видѣлъ, че бедната вдовица дала и последнитѣ си пари, съ които щѣла да купи хлѣбъ за децата си.

Тя даде всичко що имала за беднитѣ, защото въ сърдцето си носѣше Христовата вѣра и любовъ къмъ другитѣ. Но затова пъкъ Господъ я награди богато — влѣзе въ царството небесно.

Мили деца, сега Вие всички се радвате на здраве и животъ; на домоветѣ, кждето можете да се подслонитѣ при добро и лошо време.

толкова много грижи за васъ и отивате спокойно на училище, готови да събирате знания и се подгответе като утрешни граждани на милото ни Отечество.

Вие се радвате и съ трепетъ на душата си очаквате да дойде свѣтлия празникъ Възкресение Христово. Много отъ васъ се радватъ, че ще иматъ за този празникъ нови дрехи, обуца и шапка.

Всичко това ви кара да живѣете въ радостъ и славите Бога за Неговата мъдростъ и доброта.

Мили деца, не трѣбва да забравяте сега, че когато вие се радвате и сте въ домоветѣ си, заобиколени съ толкова много и нѣжни родителски грижи, има други български деца, като васъ синове на Родината, които се намиратъ въ нужда.

Въ такава се намиратъ всички деца отъ градъ Видинъ, който е наводненъ. Всички негови улици и кѣщи сѣ пълни съ водата на придошлата рѣка Дунавъ. Всички жители сѣ напустили града, като сѣ оставили и доста жертви на водата.

Сега видинскитѣ деца сѣ далечъ отъ родното си мѣсто, настанени въ други наши градове, въ други домове и спасителни и неудобни лагери. Много отъ тѣхъ сѣ далечъ отъ грижитѣ на родителитѣ и близкитѣ си.

Всичката имъ покѣщина: дрехи, обуца и храна сѣ останали въ наводненитѣ имъ домове. Тѣ сѣ ги напустили, като сѣ ввели въ себе си само това, което сѣ успѣли набързо да прибератъ.

Сега тѣ иматъ нужда отъ всичко, тѣ чакатъ вашата братска помощ!

Сега тѣ ще познаятъ дали сте тѣхни истински братя!

Спомнете си за народната поговорка, въ която се казва:

Приятель се въ нужда познава. Мили деца, нека всички отво-

(Следва на 3 стр.)

Вие се радвате, че сте при родители си, които полагатъ

Българки отъ Добруджа.

ПРИКАЗКА

Преди години се случи това, което искамъ да разкажа тука.

Въ единъ градецъ живѣли двама братя. По-малкиятъ водилъ шуменъ, развуснатъ животъ: нѣмалъ никакво желание да свѣже съ лошитѣ си привички. Братъ му напротивъ, билъ богобоязливъ и примѣренъ въ всѣко отношение. Той не само че пазилъ себе си отъ грѣхъ, но и твърде много се измѣчвалъ, като виждалъ порочния животъ на по-малкия си братъ. Понѣкога по цѣла нощъ се молилъ на Бога да вразуми последния.

Веднѣжъ — било следъ полунощъ — по-стариятъ братъ чулъ да се хлопна на вратата му. Бързо отворилъ и що да види? Блѣдъ и разтреперанъ,

съ опръскани отъ кръвъ дрехи, стоялъ предъ вратата братъ му.

— Спаси ме! Загинахъ! Скрий ме! — примолвилъ се братъ му. Убихъ единъ човѣкъ! Ето, вижъ кръвта по дрехитѣ ми!

Какъ да го скрие за да го не мърятъ?

Любовта, обаче е находчина. Безъ да каже ни дума, по-стариятъ бързо съблѣкълъ кървавитѣ дрехи на братъ си и му далъ своитѣ, а самъ облѣкълъ братовитѣ си дрехи. Следъ това го вкаралъ въ една отъ стаятъ си и заключилъ вратата.

Ново хлопане на вратата и стражаритѣ нахлули вътре.

— Както и мислѣхме, тука е скритъ убиецътъ, извикалъ единъ отъ стра-

жаритѣ, и посочилъ домакиня.

— Кажи, ти ли си убиецътъ? — запиталъ строго той.

— Какво го разпитвате още, не виждате ли, че дрехитѣ му сѣ кървави? — намѣсилъ се въ разговора другиятъ стражаръ. Хайде, вързвайте го и го вземете!

Стражаритѣ свързали човѣка съ кървавитѣ дрехи и го повели къмъ затвора. По цѣлия пътъ, пъкъ и въ затвора, арестуваниятъ не предумалъ нищо дума.

Почнали да го разследватъ. Арестуваниятъ пакъ мълчалъ. Той повтарялъ само едно:

— Знаемъ, че за това престѣпление ще се мре, но колкото по-скоро, толкова по-добре.

Следъ нѣколко дни той билъ изправенъ и предъ съда.

Като гледалъ кървавитѣ му дрехи, съдията заключилъ:

— Въпросътъ е ясенъ. Не сѣ нужди и никакви свидетели!

За да изпълни, обаче, формалноститѣ на закона, съдията запиталъ:

— Имашъ ли адвокатъ?

— Не.

— Желашъ ли кажешъ нѣщо за свое оправдание?

— Не, не желая, — отговорилъ твърдо и решително подсѣдимиятъ. После навелъ глава, защото не искалъ да прочетатъ въ очитѣ му неговата невинностъ.

Осѣдили го на смъртъ. Въ надвечерието, преди изпълнението на смъртната присѣда, осѣдениятъ неочаквано заговорилъ:

— Искате ли да ми направите едно добро — да изпълните последната